

Arrest

**nr. 345 988 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van respectievelijk Palestijnse origine en Libanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 28 juli 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2022 dient H., als niet-begeleide minderjarige, in België een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens de behandeling van zijn beschermingsverzoek bereikt hij de leeftijd van 18 jaar, met name in juni 2023.

1.2. H. wordt op 28 maart 2024 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 24 september 2024 dienen de verzoekende partijen bij de Belgische ambassade in Beiroet (Libanon) aanvragen in voor de afgifte van visa lang verblijf in het kader van gezinshereniging, met name als de

respectievelijke ouders en broer / zus van H. Op 3 juni 2025 weigert de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij genomen beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1er, al.1,7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor [...] geboren op [...] van [Palestijnse/Libanese] nationaliteit, samen met de vermoedelijke echtgenoot en kinderen, ten einde de vermoedelijke zoon, [A. W. H.] [°xx.06.2005] van Palestijnse herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat artikel 10, §1, al. 1, 7° van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45. Overwegende dat in huidig geval betrokkene op 28.03.2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende waarbij hij stelde geboren te zijn op [xx.06.2005].

Overwegende dat de gezinshereniger bijgevolg tijdens de procedure om internationale bescherming meerderjarig is geworden.

Overwegende dat de visumaanvraag niet binnen de drie maanden na het verkrijgen van de status 28.03.2024 werd ingediend, noch een verklaring voor de laattijdige indiening werd gegeven.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §1, al. 1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

De in hoofde van de minderjarige verzoekende partijen genomen beslissingen luiden als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen in art. 9,13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor [...] geboren op [...] van Palestijnse nationaliteit, samen met de vermoedelijke ouders en [broer / zus], ten einde de vermoedelijke broer, [A. W. H.] [°xx.06.2005] van Palestijnse herkomst te vervoegen in België.

Overwegende dat de visumaanvraag van de vermoedelijke ouders van betrokkene werd ingediend onder de bepalingen van art. 10, §1er, al.1,7° van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag werd geweigerd.

Overwegende dat hierdoor de basis voor de betreffende gezinsherenigingsaanvraag niet langer aanwezig is. Overwegende dat betrokkene geen zelfstandige motivatie of enige aanvullende verantwoording heeft gegeven waarom zijn aanvraag voor gezinshereniging met zijn vermoedelijke broer in België op basis van artikel 9,13 zou moeten worden toegestaan.

Overwegende dat uitsluitend het feit dat de vermoedelijke broer in België verblijft, zonder bijkomende context, geen juridische basis biedt om de voorwaarden van artikel 9,13 in te vullen.

Gelet op bovenstaande, wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.2 van het Burgerlijke Wetboek en van “[de] [b]eginselen van behoorlijk bestuur, waaronder voorzichtigheid, nauwkeurigheid en motivering van individuele bestuurshandelingen, alsmede het beginsel van niet-retroactiviteit van wetten”.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij hun middel:

“1. Niet-retroactiviteit kracht van de Wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij de Wet van 10 maart 2024

OVERWEGENDE DAT de bestreden beslissingen weigeren om een verblijfstitel voor meer dan drie maanden toe te kennen aan de verzoekers omdat zij hun aanvraag te laat zouden hebben ingediend.

DAT in deze zaak is de termijn van drie maanden waarin artikel 10, §1er, 4° van de wet van 15 december 1980 voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging, is ingevoerd bij de wet van 10 maart 2024, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 22 augustus 2024 en in werking getreden op 1 september 2024.

DAT, ter herinnering, meneer [A. W. H.], thans 20 jaar oud, op 28 maart 2024 als vluchteling is erkend.

DAT het verzoek tot gezinshereniging door verzoekers in september 2024 is ingediend.

DAT deze nieuwe termijn voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging dus niet van toepassing was op het onderhavige geval.

DAT, zoals bepaald in artikel 1.2 van het Burgerlijk Wetboek, « [z]ij heeft geen terugwerkende kracht tenzij dit noodzakelijk is voor een doelstelling van algemeen belang ».

DAT, gezien de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024 in september 2024, tegen de verzoekers niet kan worden aangevoerd dat zij op de hoogte hadden moeten zijn van de invoering van een nieuwe termijn van drie maanden voor het indienen van hun aanvraag.

DAT het opleggen van deze termijn in september 2024 neerkomt op het bekrachtigen van een redenering die hen normaal gesproken zou hebben verplicht hun verzoek in te dienen in juni 2024.

DAT een dergelijke redenering van de tegenpartij uiteraard volstrekt absurd is en niet kan worden gevolgd.

DAT dit des te meer geldt omdat in de bestreden beslissingen op geen enkel moment wordt aangegeven waarom een terugwerkende kracht van de wet onmisbaar zou zijn voor de verwezenlijking van een doel van algemeen belang.

DAT elke poging om dit in de procedure te verklaren, alleen kan worden beschouwd als een a posteriori motivering, wat uiteraard niet door Uw Raad kan worden aanvaard.

DAT indien u niettemin van oordeel bent dat de wet zoals gewijzigd bij de wet van 10 maart 2024, moet worden vastgesteld dat bijzondere omstandigheden de vermeende te late indiening van het verzoek objectief gezien verschoonbaar maken.

DAT de verzoekers inderdaad voor het merendeel Palestijnen uit LIBANON zijn en in het vluchtelingenkamp NAHR EL BARED wonen (bewijsstuk nr. 8).

DAT het helaas algemeen bekend is dat het conflict in de Gazastrook zich heeft uitgebreid naar andere landen, zoals SYRIË en LIBANON.

DAT het conflict in LIBAN pas eind november 2024 is beëindigd (bewijsstuk nr. 9).

DAT BEIRUT (waar de bevoegde Belgische diplomatieke post is gevestigd) daarvoor regelmatig het doelwit was van Israëliëse bombardementen, wat verklaart waarom de verzoekers hun stappen bij de Belgische diplomatieke post hebben uitgesteld, temeer daar bij deze bombardementen burgerslachtoffers zijn gevallen (bewijsstukken nrs. 10 tot 21).

DAT het begrijpelijk en verschoonbaar is dat, indien de nieuwe termijn van drie maanden ingevoerd bij artikel 10 van de wet van 15 december 1980 zou worden toegepast, de verzoekers hun aanvraag tot gezinshereniging in België "te laat" hebben ingediend.

DAT, bij gebrek aan andere overwegingen dan de vermeende overschrijding van de termijn van drie maanden waarin artikel 10, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 voorziet, moet worden geoordeeld dat aan alle voorwaarden voor gezinshereniging van verzoekers met hun broer/zoon in BELGIË is voldaan.

DAT door de verzoeker niet toe te staan zich bij hem te voegen, de beslissing inbreuk maakt op het recht van zowel de verzoekers als [A. W. H.] op een privé- en gezinsleven, een overweging die niet uit de bestreden beslissing blijkt.

[...]

2. Motivering van de bestreden beslissingen

OVERWEGENDE DAT de betwiste motivering vragen oproept in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DAT ondanks de niet-terugwerkende kracht van de wet, de betwiste beslissingen een tekst toepassen die niet van toepassing was op het onderhavige geval.

DAT zij evenmin rekening houden met de feitelijke omstandigheden die de indiening van een zogenaamd te laat verzoek toch rechtvaardigen.

DAT de beslissingen geen moeite doen om een gedetailleerde motivering te geven en zich beperken tot een algemene en generieke redenering.

DAT in dit verband, en gezien de gevolgen van de beslissing voor het privé- en gezinsleven van verzoekster, moet worden vastgesteld dat de redenering van de tegenpartij niet redelijk of voorzichtig is, laat staan zorgvuldig, en waarschijnlijk niet evenredig is.

DAT om al deze redenen de motivering niet kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de motiveringsverplichtingen die op de tegenpartij rusten.

DAT het echter vaste rechtspraak is dat de formele motiveringsplicht van de administratieve autoriteit de adressaat van de beslissing in staat moet stellen de redenen waarop deze is gebaseerd te kennen, door de redenering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig te vermelden, zodat de betrokkene, in voorkomend geval in beroep te gaan en de bevoegde rechterlijke instantie haar controle hierop uit te oefenen. Dit is in casu duidelijk niet het geval.

DAT de beginselen van behoorlijk bestuur de overheid verplichten de administratieve besluiten die zij voornemens is te nemen zorgvuldig voor te bereiden, en met name een specifiek en volledig onderzoek van het geval te verrichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds opgemerkt dat:

« Lorsque l'Autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation, elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment de procéder à un examen particulier et complet ; (...)

Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...) » (C.E., 30.01.2003, arrêt n°115.290)

DAT de tegenpartij een grondig onderzoek naar de feiten moet uitvoeren om met volledige kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (C.E., 21.12.2011, arrest nr. 216.987), wat in casu opnieuw duidelijk niet het geval is.

DAT de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg in strijd is met de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en met de beginselen van behoorlijk bestuur, die eveneens een formele motivering van administratieve handelingen vereisen.”

2.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen met volgt:

“In eerste onderdeel van het enig middel meent verzoekende partij dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 10 maart 2024 niet retroactief konden worden toegepast door de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie.

Verweerder merkt vooreerst op dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

[...]

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon op 28.03.2022 een verzoek tot internationale bescherming in België indiende, waarin hij stelde geboren te zijn op 16.06.2005. Op 28.03.2024 werd aan de referentiepersoon vervolgens de internationale beschermingsstatus toegekend.

Aldus moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon op 16.06.2023, lopende de procedure tot internationale bescherming, meerderjarig is geworden. Dit wordt niet betwist door verzoekende partij.

Echter moet worden opgemerkt dat verzoekers pas op 24 september 2024 een aanvraag indienden voor een visum type D, terwijl artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat indien de vreemdeling die vervoegd wordt de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot het bekomen van internationale bescherming de aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus.

Verzoekende partij meent dat deze termijn in casu niet van toepassing kon zijn, nu de Wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, die voormelde termijnvereiste invoerde, pas in werking is getreden op 1 september 2024.

Zij beroept zich hiertoe op artikel 1.2 van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt dat een wet geen terugwerkende kracht heeft, tenzij dit noodzakelijk is voor een doelstelling van algemeen belang.

Verweerder merkt op dat de Wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging op 22.08.2024 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad en van kracht is sinds 01.09.2024.

Door de wetgever werd geopteerd voor de directe inwerkingtreding van de Wet van 10.03.2014, zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dit is een beleidskeuze die niet voor betwisting vatbaar is en die niet mag worden verward met het beginsel van de terugwerkende kracht.

Indien de decreetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij oordelen dat zij met onmiddellijke ingang moet worden doorgevoerd en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011).

Gelet op het feit dat de visumaanvraag van de verzoekende partij werd ingediend na de inwerkingtreding van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, Vreemdelingenwet én gelet op de directe werking van deze bepaling, was de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid er wel degelijk toe gehouden de visumaanvraag van de verzoekende partij te toetsen aan deze nieuwe bepaling.

Dat artikel 10, §1, eerste lid, 7°, Vreemdelingenwet wordt toegepast op de aanvragen van verzoekers kan, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, dan ook niet worden aanzien als een retroactieve toepassing van de wet.

Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S.97.0052.F; Cass. 14 februari 2002, A.R. C.00.0350.N; Cass. 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N; Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N; A.C. 2003, nr. 141; Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011). Elke nieuwe wet is dan ook in

beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren – *avant la lettre* – in haar werkingssfeer bevond (P. VAN ORSHOVEN, 'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving', A.J.T. 1998-99, 27 e.v.).

Het verworven recht wordt nu eens gedefinieerd als het recht dat zich in ons patrimonium bevindt en ons dus niet meer kan afgenomen worden (Pandectes belges, V° Droit acquis, n° 1), dan eens als het recht dat in rechte zou kunnen uitgeoefend worden, het recht voorzien van een vordering (Pandectes belges, V° Droit acquis, n° 12), of nog als het recht dat haar rechtskracht put uit het verleden, waarvan het principe vreemd is aan de nieuwe wet (PLANIOL, M., RIPERT, G. en SAVATIER, R., *Traité pratique de droit civil français*, Deel I, Parijs, Librairie générale de droit et de jurisprudence, 1952, n° 282). Het is het recht dat volledig en definitief gerealiseerd is, in tegenstelling tot de verwachting die slechts een volledige, definitieve titel vormt bij haar totstandkoming (DE PAGE, H., *Traité élémentaire de droit civil belge*, Deel I, Brussel, Bruylant, 1962, n° 229.).

Wanneer een wetsbepaling van openbare orde, zoals in casu de Vreemdelingenwet, gewijzigd wordt door een wet die ook het karakter van openbare orde heeft, is deze laatste, in principe, toepasselijk op de gevolgen van de vóór haar inwerkingtreding tot stand gekomen toestanden, welke zich voordoen of welke voortbestaan na deze inwerkingtreding. (DE PAGE, d. I, nrs. 231bis en 231quinquies; Cass., 8 februari 1957, Pas. 1957, I, 681) Een norm heeft onmiddellijke werking, wanneer hij rechtsgevolgen vastknoopt aan rechtsfeiten die zich voordoen vanaf de inwerkingtreding van de norm. Concreet wil dit zeggen dat de norm uitwerking heeft niet enkel op feiten die zich voordoen na het in werking treden van de wet, maar ook op voordien aangevatte feiten die na de inwerkingtreding nog rechtsgevolgen hebben.

Terwijl een visumaanvraag met het oog gezinshereniging niet kan worden beschouwd als een onherroepelijk vastgesteld recht of als een definitief geworden toestand, nu verzoekers uit het indienen van deze aanvraag geen enkel subjectief en onmiddellijk recht op verblijf kunnen putten (zie naar analogie Cass. AR C.05.0057.F, 16 januari 2006, J.T. 2006, 391, noot; Pas. 2006, 165; Rev.dr.étr. 2006, afl. 137, 23; Rev.dr.étr. 2006, afl. 139, 470; R.W. 2007-08, 1772). Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het Hof van Cassatie bevestigde reeds herhaaldelijk dat er geen enkel subjectief recht op verblijf voortvloeit uit het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging, gelet op het feit dat de bevoegde bestuurlijke overheid ter zake niet over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Zie onder meer Cass. AR C.05.0057.F, 16 januari 2006, J.T. 2006, 391, noot; Pas. 2006, 165; Rev.dr.étr. 2006, afl. 137, 23; Rev.dr.étr. 2006, afl. 139, 470; R.W. 2007-08, 1772:

“..."

Art. 12bis, eerste en tweede lid, bepaalt dat wanneer een vreemdeling verklaart dat hij zich in een van de in art. 10 vermelde gevallen bevindt, hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst en de documenten waaruit blijkt dat hij voldoet aan de in art. 10 voorgeschreven voorwaarden, ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een document waaruit blijkt dat die aanvraag werd ingediend, en het gemeentebestuur onverwijld de Minister of zijn gemachtigde op de hoogte brengt van die aanvraag en zich van zijn akkoord verzekert.

Uit het geheel van die bepalingen blijkt dat de vreemdeling die zich beroept op het voordeel van voormeld art. 10, een aanvraag moet indienen bij de Minister, die het verblijfsrecht kan weigeren, met name wanneer hij oordeelt dat die vreemdeling de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land kan schaden.

Krachtens art. 12bis, derde lid, wordt de vreemdeling pas tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten indien de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde gunstig is, of indien binnen een termijn van een jaar geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur is gebracht.

Uit die wetsbepalingen blijkt dat de Minister of zijn gemachtigde die uitspraak doen over een aanvraag van een vreemdeling die gegrond is op voormeld art. 10, geen volledig gebonden bevoegdheid hebben maar over een beoordelingsmarge beschikken.

Verweerster heeft bijgevolg geen enkel subjectief verblijfsrecht.

...” [...]

De Wet van 10.03.2024 was reeds in werking getreden op het ogenblik van de bestreden beslissingen, zodat de gemachtigde van de Minister deze terecht toepaste op de door verzoekers gedane aanvragen.

Er is geenszins sprake van een retroactieve werking van de Wet van 10.03.2024.

De door verzoekende partij voorgehouden schendingen, die stoelen op het argument dat de bestreden beslissingen steunen op de beweerde retroactieve inwerkingtreding van de Wet van 10.03.2024, kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Geheel ten overvloede wenst verweerder hieromtrent op te merken dat de parlementaire werkzaamheden van de Wet van 10.03.2024 bepalen dat de desbetreffende wetswijziging tot doel heeft om de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, met name het arrest dd. 12.04.2018 in de zaak C-550/16.

Dat de parlementaire werkzaamheden van de Wet van 10.03.2024 hieromtrent bepalen:

“Voor het bepalen van de redelijke termijn waarbinnen de aanvraag gezinshereniging in de zin van artikel 10, lid 3, van de Gezinsherenigingsrichtlijn dient te worden ingediend in het geval dat de minderjarige begunstigde meerderjarig is geworden tijdens of kort na diens procedure tot internationale bescherming, oordeelde het Hof van Justitie meermaals dat een bijkomende termijn van drie maanden volgend op de

beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus een redelijke termijn is om het recht op gezinshereniging alsnog te kunnen waarborgen.”

Verweerder benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest A. en S. van 12.04.2018 (C 550/16) uitdrukkelijk het volgende heeft overwogen:

55 In die omstandigheden zou het feit dat het in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 bedoelde recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de betrokkene als vluchteling te erkennen, en daarmee van de snelheid die die autoriteit bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming aan de dag legt, afbreuk doen aan de nuttige werking van genoemde bepaling, en niet alleen indruisen tegen het doel van deze richtlijn – het bevorderen van gezinshereniging en in dit verband bieden van bijzondere bescherming aan met name alleenstaande minderjarige vluchtelingen – maar ook tegen de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid.

56 Een dergelijke uitlegging zou immers tot gevolg hebben dat twee alleenstaande minderjarige vluchtelingen van dezelfde leeftijd die op hetzelfde tijdstip een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat het recht op gezinshereniging betreft verschillend zouden kunnen worden behandeld naargelang van de behandelingsduur van die verzoeken, waarop zij over het algemeen geen enkele invloed hebben en die behalve van de complexiteit van de betrokken situaties zowel kan afhangen van de werklust van de bevoegde autoriteiten als van de door de lidstaten gemaakte politieke keuzes inzake het aantal personeelsleden dat aan die autoriteiten ter beschikking wordt gesteld en inzake de vraag welke gevallen met voorrang moeten worden behandeld.

57 Bovendien zou – gelet op het feit dat de duur van een asielprocedure aanzienlijk kan zijn en dat de in dit verband in het Unierecht voorziene termijnen met name in periodes van een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming vaak worden overschreden – wanneer het recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop die procedure wordt afgesloten, dit aan een groot deel van de vluchtelingen die hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend als alleenstaande minderjarige, dat recht en de bescherming die artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 hun geacht wordt te bieden, kunnen ontnemen.

58 Afgezien daarvan zou een dergelijke uitlegging, in plaats van de nationale autoriteiten aan te moedigen verzoeken om internationale bescherming van alleenstaande minderjarigen met voorrang te behandelen teneinde rekening te houden met hun bijzondere kwetsbaarheid – welke mogelijkheid thans uitdrukkelijk wordt geboden door artikel 31, lid 7, onder b), van richtlijn 2013/32 – juist het tegenovergestelde effect kunnen hebben, doordat zij ingaat tegen het zowel door deze richtlijn als door de richtlijnen 2003/86 en 2011/95 nagestreefde doel om ervoor te zorgen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten, het belang van het kind bij de toepassing van die richtlijnen inderdaad de eerste overweging voor de lidstaten vormt.

59 Voorts zou deze uitlegging het voor een alleenstaande minderjarige die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, absoluut onvoorzienbaar maken of hij in aanmerking zal komen voor het recht op gezinshereniging met zijn ouders, hetgeen de rechtszekerheid zou kunnen ondermijnen.

60 Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C 338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).

61 Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.

(...)

64 Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86 juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, aldus moet worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling.”

Uit de overweging 61 van het arrest A. en S. van het Hof van Justitie blijkt zeer duidelijk dat een verzoeker om internationale bescherming niet zonder enige tijdsbeperking na afloop van de asielprocedure als minderjarige in de zin van artikel 10, lid 3 van de Richtlijn 2003/86/EG kan worden beschouwd.

Verweerder verduidelijkt dat het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat een verzoek om gezinshereniging binnen een redelijke termijn na afloop van de asielprocedure moet worden ingediend, dit opdat bij de beoordeling van de minderjarigheid van de referentiepersoon rekening zou moeten worden gehouden met de leeftijd op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming.

Het Hof van Justitie heeft vervolgens verduidelijkt dat onder voormelde "redelijke termijn" in beginsel een termijn van drie maanden kan worden begrepen, te rekenen vanaf de erkenning van de internationale beschermingsstatus van de referentiepersoon.

Verweerder wenst erop te wijzen dat deze rechtspraak reeds dateert van 12.04.2018 en dus genoegzaam bekend had moeten zijn aan verzoekers.

Gelet op het voorgaande stelt zich hoe dan ook de vraag naar het belang dat de verzoekende partij kan laten gelden bij haar kritiek nopens de vermeende retroactieve toepassing van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien deze bepaling niet zou mogen worden toegepast (quod non), dan nog staat vast dat de vorige tekstversie van artikel 10 van de Vreemdelingenwet ook richtlijnconform diende te worden geïnterpreteerd, rekening houdend met de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (waarin dus eveneens sprake is van een termijn van drie maanden voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging).

Alwaar verzoekende partij vervolgens aanhaalt dat diende te worden vastgesteld dat bijzondere omstandigheden de laattijdige indiening van de aanvragen tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging rechtvaardigen, merkt verweerder vooreerst op dat artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken."

Terwijl dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen bij hun visumaanvragen geen enkele objectieve omstandigheid hebben aangevoerd om te rechtvaardigen dat hun aanvraag laattijdig werd ingediend, niettegenstaande het feit dat de Wet van 10.03.2024 reeds in werking trad op 01.09.2024 en verzoekers aldus op de hoogte dienden te zijn van de termijnvereiste.

Het kan dan ook de gemachtigde van de Minister niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze bijzondere omstandigheden, nu deze de gemachtigde gewoonweg niet bekend waren.

Er werd, zoals de gemachtigde van de Minister terecht aanhaalt, door verzoekers geen verklaring voor de laattijdige indiening van hun visumaanvragen gegeven.

Alwaar verzoekende partij thans verwijst naar stukken die een laattijdige indiening van de visumaanvragen zou moeten rechtvaardigen, merkt verweerder op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De kritiek van verzoekende partij mist ook grondslag alwaar zij stelt dat, bij gebreke aan andere overwegingen dan de vermeende overschrijding van de termijnvereiste uit artikel 10, §1, alinea 1, 7° van de Vreemdelingenwet, moet worden aangenomen dat aan alle voorwaarden voor gezinshereniging is voldaan.

Immers blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de gemachtigde van de Minister enkel heeft vastgesteld dat de aanvragen voor een visum lang verblijf laattijdig werden ingediend.

De gemachtigde van de Minister maakte aldus geen enkele beoordeling in functie van de overige voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, alinea 1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan door verzoekende partij niet zomaar worden aangenomen dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, §1, alinea 1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Tot slot argumenteert verzoekende partij op summiere wijze dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden doordat deze het de verzoekers verhinderen de referentiepersoon te vervoegen.

Verwerende partij merkt hieromtrent vooreerst op dat de bestreden beslissingen geen beëindiging van verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhouden, zodat niet kan worden ingezien hoe deze een schending kunnen inhouden van artikel 8 EVRM.

[...]

De voorgehouden scheiding van de beweerde gezinsbanden is geenszins het gevolg van de bestreden beslissingen, doch bestaat al enige tijd. Zoals ook in het inleidend verzoekschrift wordt aangegeven, verblijft de referentiepersoon sinds 2022.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Subsidiar wenst verweerder erop te wijzen dat verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen

op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, gezien zij geenszins aannemelijk maakt dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie tussen verzoekers en de referentiepersoon.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers hebben de verzoekers voor de eerste keer om toelating verzocht en betreffen de bestreden beslissingen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu blijft de verzoekende partij volledig in gebreke om aan te tonen dat verzoekers het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Alwaar verzoekende partij nog lijkt te argumenteren dat uit de bestreden beslissingen geen motivering omtrent artikel 8 van het EVRM blijkt, merkt verweerder nog op dat in artikel 8 EVRM geenszins bepaald wordt dat expliciet dient te worden gemotiveerd nopens het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven, huis en briefwisseling van de betrokkene.

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

[...] (RvS nr. 205.942 van 29 juni 2010, [...]).

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het enig middel meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet zou schenden.

Bovendien meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.

Verweerder laat nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden de door verzoekende partij geuite kritiek niet kan worden aangenomen.

Verweerder verwijst hierbij naar de repliek die werd uiteengezet in het antwoord op het eerste onderdeel van het enig middel van verzoekende partij (zie supra).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de bestreden beslissingen stereotiep gemotiveerd zijn. De bestreden beslissingen behandelen de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden, met name het feit dat de aanvragen voor een visum lang verblijf kennelijk laattijdig werden ingediend.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Zie ook:

[...] (RvV, arrest nr.323 782 van 21 maart 2025)

Verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd alwaar zij stelt dat de bestreden beslissingen het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Verweerder merkt op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21).

Terwijl moet worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister om, in toepassing van de gewijzigde bepalingen van de Wet van 10.03.2025, te oordelen dat de aanvragen voor een visum gezinshereniging door verzoekers kennelijk laattijdig werden ingediend (zie supra)."

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. Dit beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan toepassing wordt gemaakt in de beslissingen genomen voor de eerste en de tweede verzoekende partij. De relevante bepalingen van dit wetsartikel, meer bepaald zijn § 1, eerste lid, 7°, zoals toepasselijk op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, luiden als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken".

2.3.3. In de voor de eerste en tweede verzoekende partij genomen beslissingen wordt vastgesteld dat de referentiepersoon 18 jaar is geworden hangende de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij werd erkend als vluchteling op 28 maart 2024 en dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om hun visumaanvragen in te dienen binnen de drie maanden na het verkrijgen van de internationale beschermingsstatus van de referentiepersoon en evenmin een verklaring hebben gegeven waarom zij hun visumaanvragen laattijdig hebben ingediend.

2.3.4. De termijn van drie maanden vanaf de beslissing tot toekenning van een internationale beschermingsstatus voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging waarin (oud) artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet voorziet, werd ingevoerd bij wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024), gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 22 augustus 2024 en met inwerkingtreding op 1 september 2024. De wetgever heeft in de wet van 10 maart 2024 geen overgangsbepalingen voorzien, waardoor de artikelen

ervan direct in werking zijn getreden en deze wel degelijk reeds golden op het ogenblik dat de verzoekende partijen hun visumaanvragen hebben ingediend.

2.3.5. Zoals de verzoekende partijen terecht aanhalen, voorziet (oud) artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, zoals toepasselijk op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, evenwel uitdrukkelijk dat het bestuur bij de beoordeling van de termijn van drie maanden rekening moet houden met bijzondere omstandigheden die het laattijdig indienen van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

2.3.6. In dit verband betogen de verzoekende partijen onder meer dat de indieningstermijn van drie maanden pas in werking trad op 1 september 2024 en tot gevolg heeft dat zij – rekening houdend met de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de referentiepersoon op 28 maart 2024 – hun aanvragen reeds voor 28 juni 2024 hadden moeten indienen. Zij benadrukken dat zij op dat ogenblik echter nog niet op de hoogte konden zijn van de invoering van de nieuwe indieningstermijn van drie maanden.

2.3.7. In dit verband is het allereerst relevant te kijken naar de rechtssituatie vóór 1 september 2024 en meer bepaald op het ogenblik van het (rechts)feit dat de termijn voor indiening van de visumaanvragen heeft doen ingaan, dit is de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de referentiepersoon op 28 maart 2024. Op dat ogenblik gold in de Belgische rechtsorde een indieningstermijn van één jaar voor de gezinsherenigingsaanvragen van de eerste en tweede verzoekende partij, zoals blijkt uit wat volgt.

Vóór de inwerkingtreding op 1 september 2024 van de wet van 10 maart 2024, luidde artikel 10, § 1, eerste lid, 7° en § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

[...]

§ 2 [...]

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

[...]”

De ouders van de vreemdeling die werd erkend als vluchteling waren aldus op grond van voormelde bepalingen van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in België te verblijven voor zover zij met hem kwamen samenleven, hij jonger was dan 18 jaar en hij in België zonder begeleiding was binnengekomen of werd achtergelaten. Een termijn voor het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag was op zich niet voorzien in de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepalingen vormden echter een omzetting van artikel 2, f) juncto artikel 10, lid 3, a) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en dienden aldus richtlijnconform te worden geïnterpreteerd. Met betrekking tot de aangehaalde bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) in zijn arrest van 12 april 2018 in de zaak C-550/16 dat “[a]rtikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielvverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling”. Nog verduidelijkte het HvJ dat “deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn [dient] in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel

moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.” (§ 61).

Wanneer de referentiepersoon nog minderjarig is bij de komst naar België en het indienen van een verzoek om internationale bescherming, volgt uit voormeld arrest van het HvJ aldus dat de ouders na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan deze referentiepersoon, wanneer deze intussen meerderjarig is geworden, “*binnen een redelijke termijn*” kunnen verzoeken om gezinshereniging. Voor deze redelijke termijn werd de termijn van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn richting-gevend geacht, zodat “*in beginseel*” een termijn van drie maanden na toekenning van de internationale beschermingsstatus geldt.

Voormelde bepaling van de Gezinsherenigingsrichtlijn biedt echter ruimte voor de lidstaten. Immers stelt deze bepaling dat de lidstaten “*kunnen*” eisen dat vluchtelingen aan bepaalde voorwaarden voldoen wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Vóór de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024 had de Belgische wetgever, wat betreft de termijn van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn, in de Belgische context een ruimere termijn van één jaar gepast geacht, getuige (oud) artikel 10, § 2, lid 5 van de Vreemdelingen-wet. Dit was toegestaan gelet op artikel 3, lid 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarin wordt bepaald dat deze richtlijn de mogelijkheid voor lidstaten om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven onverlet laat.

In dit verband kan ook worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarbij artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is omgezet in Belgisch recht, wordt bepaald dat de gezinsleden van de gezinshereniger – en dus niet de gezinshereniger zelf – een verzoek om toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging moeten indienen en dat deze gezinsleden een dergelijk verzoek moeten indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland. Er waren geen uitzonderingen voorzien op de verplichting om voor het indienen van het verzoek om gezinsshereniging in persoon te verschijnen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

Er moet bijgevolg worden aangenomen dat, in het Belgische recht, de redelijke termijn voor het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig (oud) artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, vóór de wetswijziging door de wet van 10 maart 2024, een termijn was van één jaar en niet van drie maanden.

Dit standpunt vindt ook bevestiging in het arrest met nr. 255.380 van de Raad van State van 23 december 2022, waarnaar naar analogie kan worden verwezen. Er valt zo niet in te zien waarom de “*redelijke termijn*” in de voorliggende situatie anders zou moeten worden ingevuld dan in de situatie waarin de gezinshereniging wordt gevraagd door een kind met zijn ouder die internationale bescherming geniet in België, waarbij dit kind nog minderjarig was op het ogenblik dat zijn ouder verzocht om internationale bescherming en meerderjarig was op het ogenblik van de toekenning van de internationale beschermingsstatus en de aanvraag tot gezinshereniging, zoals aan de orde was in voormeld arrest van de Raad van State.

Op basis van de gedane vaststellingen kan de verwerende partij dus niet worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen betoogt dat ook voor de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024 in de Belgische context reeds een termijn van drie maanden gold voor de indiening van de gezinsherenigingsaanvragen en dat de verzoekende partijen hiervan niet onwetend konden zijn gelet op de aangehaalde rechtspraak van het HvJ.

2.3.8. Uit dit alles volgt dat de verzoekende partijen, toen de referentiepersoon op 28 maart 2024 werd erkend als vluchteling, beschikten over een termijn van één jaar om hun visumaanvragen in te dienen. Deze termijn was reeds ingegaan ruim voor de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024. De verzoekende partijen voeren ook correct aan dat van hen niet kon worden verwacht dat zij bij aanvang van de termijn voor de indiening van hun gezinsherenigingsaanvragen reeds op de hoogte konden of dienden te zijn van de latere publicatie en inwerkingtreding van deze nieuwe wet die de indieningstermijn voor de gezinsherenigingsaanvragen zou inkorten tot drie maanden. Deze latere publicatie en inwerkingtreding vond ook plaats op een ogenblik dat reeds meer dan drie maanden sinds de toekenning van de vluchtelingenstatus waren verstreken, waardoor zij op dat ogenblik plots in de onmogelijkheid waren om nog tijdig hun aanvragen in te dienen.

Van de verwerende partij mocht terecht worden verwacht dat zij rekening hield met deze omstandigheden bij haar beoordeling van de vraag of er bijzondere omstandigheden speelden die het laattijdig indienen van de aanvragen objectief verschoonbaar maken. De verwerende partij kon redelijkerwijze niet onwetend zijn van deze omstandigheden, ook al werden deze niet uitdrukkelijk aangebracht in de visumaanvragen.

2.3.9. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aldus aangetoond wat betreft de in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij genomen bestreden beslissingen, waardoor er grond is tot nietigverklaring van deze beslissingen.

2.3.10. Wat de overige bestreden beslissingen betreft, stelt de Raad vast dat de visumaanvragen die werden ingediend door de minderjarige verzoekende partijen werden afgewezen omwille van de afwijzing van de visumaanvragen van hun ouders, de eerste en tweede verzoekende partij. Deze overige bestreden beslissingen zijn aldus gestoeld op de beslissingen die voor de ouders werden genomen, waardoor er een evidente feitelijke samenhang bestaat tussen de verschillende bestreden beslissingen. Gelet op dit gegeven alsook het belang van de rechtszekerheid en het hoger belang van het kind, moeten in navolging van de voor de eerste en de tweede verzoekende partij getroffen bestreden beslissingen ook de overige bestreden beslissingen worden vernietigd.

3. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS